

Tornar a l'armari en la vellesa

- El col·lectiu gai denuncia les greus dificultats que pateix durant la tercera edat
- Asseguren que a les residències d'avis s'han de fer "invisibles"

SARA GONZÁLEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 29.03.09

Van ser la generació que es va enfrontar al franquisme perquè la seva tendència sexual no fos considerada un delictes i, ja en la tercera edat, no estan disposats a tornar a l'armari per culpa d'una crosta homòfoba contra la qual encara han de lluitar en plena vellesa. El Grup d'Amics Gais, Lesbianes, Transsexuals i Bisexuals (GAG) va reivindicar ahir, en el marc d'una jornada celebrada al centre cívic de Sant Andreu, les necessitats d'un "col·lectiu invisible" a les residències d'avis i altres instàncies imprescindibles per a les persones grans homosexuals.

"Molts no tenim família biològica o ens ha rebutjat la nostra pròpia família, que va créixer amb la mentalitat d'altres temps", afirma José Benito, president del GAG. A aquestes adversitats se sumen, segons el col·lectiu, unes institucions que no estan preparades per fer front "a la diferència". "Volem donar resposta a una necessitat actual. Hi ha moltes persones homosexuals que, quan són grans, han de tornar a l'armari per ser cuidades. Les instàncies cuidadores --la família i els recursos assistencials-- són homòfobs o, com a màxim, tolerants", assegura Joan Andreu Bajet, patró de la Fundació Enllaç, una entitat que té per objectiu identificar i avaluar les necessitats del col·lectiu gai.

LES INJUSTÍCIES

Parelles que són separades a l'ingressar en una residència perquè no són considerades com un matrimoni, persones que viuen en pisos tutelats i pateixen, en silenci, brots homòfobs, i homosexuals que requereixen assistència en la seva vida diària i la tutela dels quals és atorgada a una institució en lloc de la parella. Aquests són només alguns exemples de les situacions traumàtiques que han d'afrontar en un entorn pensat per i per a heterosexuales. "L'administració ens pot garantir que serem respectats pels professionals a les institucions, però ningú ens assegura que la resta d'ingressats no ens faci el buit", diu Josep Maria Raduà, vicepresident d'Enllaç.

Volen que el seu problema sigui visible i demanen que hi hagi institucions on siguin tractats tal com són. Proposen la creació de pisos compartits en els quals es garanteixi un percentatge d'inquilins homosexuals i residències per a aquest col·lectiu. "No defensem els guetos, es tracta de discriminació positiva per no renunciar al que som", afirma Bajet.

Pere Traveria: "He lluitat perquè els joves visquin en llibertat"

Ni el franquisme ni la incomprensió del seu entorn van frenar la lluita de Pere Traveria, un dels cofundadors del Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) en la dècada dels 70. No estava disposat a tragar més amb la llei de ganduls i perversos, denominada el 1970 llei de perillositat social, i que condemnava penalment homosexuals, vagabunds i prostitutes. "Vam sortir al carrer per fer públic un manifest en el qual reclamàvem ser legals, no ens autoritzaven a fer una manifestació,

convocàvem una vaga de fam de 48 hores i ens tancàvem a l'església de Sant Miquel del Port de la Barceloneta i vam fer una gran assemblea per unificar la nostra lluita", explica Traveria, de 66 anys. L'any 1978, la llei va ser, finalment, derogada.

Traveria se sent satisfet amb els resultats aconseguits. Però ara, després d'anys de reivindicació, s'enfronta a la doble discriminació de ser avi i homosexual. "Em nego a anar a una residència. No vull tornar a tancar-me a l'armari", assegura. Traveria ha vist com diversos amics gais amb famílies que havien renegat d'ells han mort a casa en soledat. Molts prefereixen viure així abans que ser discriminats per la resta de residents d'un centre. Altres silencien la seva autèntica identitat per poder ser atesos sense patir retrets.

De moment Traveria viu amb la seva petita pensió en un pis en el qual allotja una altra persona més jove que vetlla pel seu benestar. També té dues nebodes que es preocupen per ell. "He dedicat tota la meua vida a treballar pels drets del col·lectiu gai, per aquest motiu no he tingut temps de trobar parella i viure-hi tranquil·lament", declara Traveria. Als seus 66 anys encara continua lluitant pels drets del col·lectiu en el Grup d'Amics Gais, Lesbianes, Transsexuals i Bisexuals. "Volem que les noves generacions ens respectin. Nosaltres hem treballat perquè puguin viure en igualtat i llibertat", manifesta.

Fernando Olmedo: "Les coses han canviat, però et sents molt sol"

"Vaig ser un dels primers que em vaig encomanar del VIH i fa 20 anys que estic en tractament". Aquest és el valent testimoni de Fernando Olmedo, un metge psiquiatre de 64 anys. La seva vida ha estat molt dura, però mai ha renunciat a continuar sent tal com és. Durant 15 anys va viure feliçment amb el que va ser el seu gran amor, però ell va morir l'any 1989 després de ser-li detectada la sida. Només va transcórrer un any i mig entre el diagnòstic i la mort.

Olmedo ha experimentat en pròpia pell com la sida ha passat de ser una malaltia mortal a una de crònica. "Quan se'm va detectar la malaltia els meus propis companys de feina em van recomanar que em retirés perquè visqués la resta de la meva suposada curta vida amb els amics i la família", explica Fernando. Va abandonar la seva professió i, des d'aleshores, ja han passat dues dècades. Un temps en el qual, malgrat resistir a la sida per la medicació, ha patit molt.

"No sabia què fer. Anava de depressió en depressió i vaig haver de ser internat en un centre psiquiàtric", manifesta Olmedo. Des d'aleshores ha estat ingressat en diversos centres en els quals no ha trobat un tracte de comprensió. Ara per fi viu a casa seva amb una cuidadora, però considera que "un psicòleg hauria de fer un seguiment de les persones que pateixen la sida". "En 20 anys les coses han canviat, però et trobes molt sol", lamenta.

Fernando reclama centres d'atenció específics per als avis homosexuals. "Si tothom fos tolerant no seria necessari que exigíssim aquests espais", assegura. Ruben Tosoni, un seropositiu de 61 anys, també defensa la proposta. "El nostre col·lectiu ha estat perseguit durant segles. No

vivim amb normalitat per culpa de la societat i no vull que, si vaig a un centre de dia, se'm miri com una cosa rara", comenta Tosoni.